

ליאורה בן יצחק

חמישה שירים

אני מחפשת דברים

אני מחפשת דברים ששכחתי.
 אני יודעת
 אם אני מוצאת אותם או שהם מוצאים אותי.

אני היד מצמיחה סדר צבעוני על ניר חלק
 שוזרת נכון, כמו תשבץ.
 ואני לבאך יש תו כניסה חפשי לנשמת,י,
 השואבת אותו פנימה.
 וכשהוא מטשטש את היקום באותות נבואיים,
 שר דרכי
 ממקום שלא תועים
 הקים בשבילי
 עכשו.

סימנים

בילדותי לא הבנתי מה מסתתר מתחת לאספלט,
 חריצים העמיקו בכפות רגלי.
 ולא הבנתי –
 כיצד ביתנו מתפרק על אדמה נחה.
 הרפלקסולוגית, קוראת את חיי
 מהתחלה ועד הסוף,
 אינה רואה את הילדה שבי, מצירת חשך

על בית שרוט,
שם לא בוכים,
ולא מדברים "אהבה".

כמה אשר נמלא המרחק
כשאתה לוחש בי סימנים,
פניך מקיפים אותי
תמיד מאותו הצד.

הומור מקברי

אני הולכת ישר, אבל הצל צולע,
רגל ימין חורקת.
רואה עצמי מוכרת את גופי,
תמורת שלשים אלף שקל?
ובשביל מה? "מכשיר הפלא" אינו פלא עבורי.
איני מתעקשת לרוקן את היים עם כפית.
או להפריח חלומות על כדור פורח,
רק את היש מבקשת לשמר.
ספר שירה חדש אינו מונח עדין.
ומה נותר? לכתב שירים.
הצ'לו רוקד שוב מתוך אצבעות
אביב טרם זמנו מתסיס צפרים.

המוזה לא מתה

כשחזרתי מבית החולים,
נפלתי.
הבהלה הקיאה רגעים חסרים
ודם בראש הפתוח.
לא ידעתי כמה נמוך אפשר להגיע כשהשליטה עוזבת.
אני מרגישה טוב עכשו.
אותיות מתקשרות למלים וטעמן שונה,

ספוג "כימו",
המוזה לא מתה.
היא מתעוררת לחיים עם כל שערה הנופלת מראשי.
גונה משתנה,
כשהיא משתקפת מהנפש.
בכל זאת,
אני נרדמת עם משקפי ראייה, שמא יאבדו החלומות.

פרספקטיבה

לא ידעתי כמה רגישות צלעות השיר
עד שהלמתי במקום הכואב, והוא נפתח
כמו תמונותיה של דודתי המתה.
איני חסינה לכולם.
יפי מעשיר את הריק בזמן שבור,
שבא והולך.
איני יכולה להשתחרר מגוף, החוזר תמיד בזמן עבר.
מאורר חורק רוח
קליאו לייז שרה Dreaming, Drifting נושקת לפצעי הלא נראים.
האם אני מאשרת היום פחות או יותר בנסיון לשרד?